

Приказка за животните

Събрали се веднаж на полянка в гората всички птици и животни, за да сложат мир и правда на земята. Дошъл вълчо хищник и вола работни, баба меца, кума лиса и овцата кротка, ястреба, орела и змията, кучето сговорно, домашната котка, магарето, коня и свинята. Щом се всички събрали, наредили се един до други и за председател магарето избрали.

— Братя, всички знайте, що сме дошли тук, — важни председател почналъ своята реч.

— Нима ред и правда веч, — отъ котката се мишката оплаква, котката почтена — отъ умното куче и така нататък всеки днес натяква, че не можелъ правда да получи. За да има ред, лично азъ предлагамъ правителство да си изберемъ и на гласуване слагамъ, кого да изберемъ...

Следъ дълга препирня и гюрултия избрани били за министри тия: разбира се за председател — умното магаре, вола — министър на труда, на войната — вълчо стари, лисицата — министър на сжда и на полицията за шефъ кучето избрали, а на гордий лъв — царска титла дали. Пръснали се следъ туй всички весели и смѣли, волни като птички и въ миръ заживѣли.

Но не минало година, на котака мишка се дояло и ей го — скрилъ се въ плодната градина и пръвъ извършилъ престъпното дѣло. Но още мишлето си дояждалъ, когато мишка друга го видѣла и на кучето го обажда, па се вдига връва цѣла. Събиратъ се министритъ веднага на съветъ въ шубрака — както му се за това полага — да накажатъ котарака.

Два дни и две нощи мислили и най-после тѣй решили:

Кучето котака да накаже, то гръбнака му да смаже... Погва кучето тогава престъпния котакъ, но за жалостъ ей що става, безъ да знае и самъ какъ: Котаракътъ щомъ го зърналъ въ кошарата се скрилъ, но овенътъ се обърналъ и престъпника откъ илъ. Вдигнала се олелия, и на песа да помогне дошълъ вълчо самъ-саминъ, та и той котака погва, но безъ да ще въ бързината хваналъ за врата овцата. И орела, щомъ тазъ връва чулъ — отъ горе връхлетява.

Отъ тогава и до днес тазъ гонитба нѣма край — между котаракъ и песъ, и живѣе, кой какъ знай, никой повече не пита ни за правда, ни за редъ и закони не зачита въ цѣлий животински свѣтъ...

Т. п. Тодоровъ

По широкия свѣтъ

Въ едно чехословашко село забелязали, какъ единъ щъркелъ задигналъ съ клонъ си кърпа отъ вжето, дето съхнело на прането. Едва тогава се сѣтили, кой е крадецътъ, който имъ крадѣлъ отъ прострѣното пране. Като претърсили гнѣздото му, намѣрили много кърпи, пешкири, ризи и други платнени нѣща, направени на миндеръ въ гнѣздото.

Защо най-после и малкитъ щъркелчета да не спятъ, вмѣсто на слама и клечки, върху меки и чисти покривки?

Има градове, чието име се състои само отъ една буква. Така наприкладъ, въ Франция има два града, които носятъ имената **У** и **О**. Въ Нормандия има село което, се нарича Ку. Въ Америка има стотици села и градове съ една сричка.

Единъ норвежки селянинъ, като ми-

навалъ презъ борова гора, внезапно се натъкналъ на една огромна мечка, следъ която вървѣли три мечета. Като видѣла човѣка, мечката се изправила на заднитъ си крака и се отправила къмъ него съ целъ да го смачка съ лапитъ си, но на три метра тя се спрѣла.

Селянинътъ знаелъ, че мечката никога не отива срещу огънь. По тая причина селянинътъ бързо извадилъ отъ джеба си лулата, която била предварително натъпкана съ тютюнъ. Следъ това извадилъ и кутията съ кибритъ и започналъ да пали клечкитъ една следъ друга. Той ги приближавалъ до запалената вече лула и изпущалъ колкото може повече димъ.

Мечката отворила уста, направила жестъ на погнуса, но още стояла. Малкитъ, обаче, меченца се изплашили отъ тютюневия димъ и хукнали. Следъ тѣхъ ги последвала и майката.

Така селянинътъ се спасилъ.

И ние можемъ!

Бай Станьо — редакторъ и пжтековцитъ — сътрудници.

36. СБОГОМЪ

Зън-зън!
Кой е вѣнъ?
Чукъ чукъ!
Азъ съмъ тукъ.
Тракъ-тракъ,
щъркелъ шаренъ
дългокракъ.
Дойдохъ азъ
да си взема
сбогомъ съ васъ —
ще замина.
Догодина
ще да дойда пакъ,
сбогомъ, сбогомъ! —
тракъ, тракъ, тракъ!

Ленчето Георгиева, I-во отд.

(Не намирамъ за нужно да изпра-
щамъ нейния ржкописъ, защото надали
ще разберете гаргитъ й)

Сестра й.

Ленче, ние пжкъ те молимъ ти
самичка да препишешъ нѣкое свое
стихотворение, за да видимъ за
какви гарги загатва сестра ти
Това не е истина, нали?

Печатница „БР. МИЛАДИНОВИ“—София
„Ив. Вазовъ“ № 11. Телеф. 44-46

37. ЕСЕНЪ

Отдавна е есенъ, отдавна далечъ
избѣгаха пойнитъ птички
и само врабцитъ и вранитъ тукъ
останаха самъ-саменички.

Посърна гората и златни листа
порони отъ чернитъ клони.
И сякашъ потокътъ, що скачаше тамъ,
тѣй весело вечъ не ромони.

Чернитъ се полето, тѣй глухо е сега
тамъ нѣма овчици да блѣятъ.
Клюмнали трѣвнички, изсѣхнали вечъ —
отъ вѣтъръ се леко люлѣятъ.

Отдавна е есенъ, отдавна далечъ
избѣгаха пойнитъ птички
и само врабцитъ и вранитъ тукъ,
останаха самъ — саминички.

Александъръ Геровъ

38. Разходка по Дунава

Единъ недѣленъ день преди обѣдъ,
татко влѣзе при менъ и ми каза да си
облѣка моряшкия си костюмъ. Азъ се
облѣкохъ и заедно съ него отидохме
на пристанището, кждето се качихме
на едно малко параходче, за да напра-
вимъ една разходка по Дунава. Вжтре
бѣше препълнено съ хора и затова бѣх-
ме натъпкани като сардели.

Изведнѣжъ параходътъ се отдѣли

отъ брѣга и се плъзна по синитъ води.
Топълъ вѣтъръ ни полѣхна. Ние гле-
дахме отъ парахода и се наслаждавах-
ме на чудната хубостъ на Дунава.
Азъ виждахъ въ водата облаци, сякашъ
паднали отъ небето. Виждахъ зеленитъ
родни брѣгове и имъ се усмихвахъ. А
срѣдъ тѣхъ гордо стѣпнали — баба Види-
нитъ Кули, като че ли ни поздравлява-
ха. Стигнахме до Калафатъ.

Нѣколко деца тичаха на горе на до-
лу по брѣга и махаха на нашия пара-
ходъ. Ние сжщо започнахме да имъ
махаме съ ржце въ отговоръ на тѣх-
ния поздравъ. Като се бѣхме залисали
едва забелѣзахме какъ параходътъ за-
ви и тихо се плъзна назадъ. Ний се
върщаме.

Задуха силенъ вѣтъръ. Голѣми пѣ-
нести талази бучеха около насъ, блѣс-
каха се, скачаха лудо и тичаха къмъ
самия брѣгъ.

А параходътъ гордъ и бѣлъ като
бѣлъ лебедъ, спокойно плуваше изъ
своя пжтъ и отново леко се доближи и
спрѣ на Видинския брѣгъ, отъ кждето
бѣхме трѣгнали.

Ив. В. Янковъ
уч. IV отд. София

39. БАЦИНЪ ДОМЪ

Какъ е хубаво подъ башина стрѣхъ!
Колко е мило името башинъ домъ! Кол-
ко радости сме изживѣли въ него! Кжде
ни е огрѣло благотворното слънце пър-
ви пжтъ? Кжде за пръвъ пжтъ сме
чули нашитъ скжпи майки, навесени
надъ люлкитъ да пѣятъ? Кжде нашитъ
стари баби сж ни унасяли въ блаженъ
сънъ съ своитъ хубави приказки? Всич-
ко това е било подъ нашата башина
стрѣхъ.

О, колко е милъ, свѣтъ башиниятъ
домъ!

Ал. Симеоновъ, Пловдивъ

40. Химическиятъ опитъ

(Тазгодишна случка)

Бѣше въ началото на тази учебна
година, когато учителтъ ни по химия
и физика, ни каза да си купимъ уреди
за правене на опити. А нуждни бѣха:
две епруветки, една стъклена трѣбичка
и единъ спиртникъ, съ които да из-
вършимъ „опита“.

Съ голѣма мъжа успѣхъ да изскуб-
на отъ майка си пари за уредитъ. Следъ
като си научихъ и написахъ уроцитъ,
заявихъ на майка си, че имамъ да пиша
по „аритметика“ и никой да не идва да
ме безпокои. Въ сжщностъ, щѣхъ да
права „опита“, който майка ми не раз-
решаваше въ никой случай. Следъ като
се затворихъ въ стаята, ослушахъ се и
победоносно пристѣпихъ къмъ „опита“.

Бѣхъ се снабдилъ съ кибритъ и
една чаша вода. Следъ като прегледахъ
добре спиртника да не би да има нѣкж-
де отворъ, та да стане нѣкоя „експло-
зия“, запалихъ фитила на спиртника.
Щомъ сторихъ това, едно глухо „бумъ“
се разнесе изъ стаята. Ослушахъ се.
Никой не идваше. Слава Богу, рекохъ
си, никой не е чулъ! И се обърнахъ да
видя какво става.

Представете си моята изненада като
видѣхъ, че пердето, което бѣхъ вдиг-
налъ върху рамката на прозореца, за
по-голѣма „предпазливостъ“ — започ-
нало да гори!

Плиснахъ водата въ пердето, но не
помогна.

Тогава „лабораторията“ ми се пре-
върна на сжщински адъ. Столове бѣха
разхвърлени, и до като отключвахъ
вратата, крещѣхъ:

— Пожаръ! Пердето гори!

На виковетъ ми се притекоха до-
машнитъ. Донесоха котли съ вода и
угасиха пожара. Слава Богу, бой нѣма-
ше, но много ми се караха.

На другия день спиртникътъ отиде
при тенекеджията, и вмѣсто тапа за фи-
тиличе сложихме тенекийно фитилниче.
То сигурно нѣма да „експлодира“, за-
щото отъ тогава насамъ не съмъ пра-
вилъ опити.

И днесъ още, като си спомня за опи-
та, безъ да искамъ, приближнявамъ като
варъ.

Ели О. Варсановъ, III-а кл. Хасково.

41. Каменното лице

На края на единъ малкъ градъ се
намирала една скала, наречена „камен-
ното лице“. Тя приличала на голѣмо
благородно лице. Гражданитъ вѣрвали,

че нѣкой день ще дойде чужденецъ,
който ще прилича на това каменно лице.
Съ радостъ тѣ посрѣщали всѣки, който
посети тѣхния градъ, но съ скръбъ го
изпращали, като видѣли, че той не при-
лича на скалата.

Близо до тая скала живѣло малко
бедно момченце. То всѣки день ходѣло
при нея и я разглеждало много внима-
телно. Често то си казвало: — О! кол-
ко щастливъ бихъ билъ азъ, ако поне
малко приличахъ на това благородно
каменно лице!

Минали много години. Момченцето
презъ това време станало младъ напетъ
мжжъ. Той почналъ да се занимава съ
поезия, но никога не забравялъ да по-
сети любимото си мѣсто — скалата.

Единъ день въ градчето дошълъ
единъ художникъ, който искалъ да на-
рисува голѣмото каменно лице. Всички
граждани почнали да говорятъ, че той
трѣбба да е дългоочакваниятъ чужде-
нецъ. Художникътъ отишълъ при ска-
лата и почналъ внимателно да я раз-
глежда. Това той вършелъ всѣки день.
Младежътъ чулъ за тоя чужденецъ и
решилъ да отиде и той да го види. Той
трѣгналъ къмъ скалата. По пжтъ сѣ-
кашъ всѣко цѣтче му се усмихвало, а
птичкитъ весело чуроликали и подска-
чали отъ клонъ на клонъ. Въ душата
му било весело и леко. Той вѣрвалъ,
че ще се срещне не съ нѣкой си ху-
дожникъ, а съ тѣй дълго чакания чо-
вѣкъ. Съвсемъ неусѣтно той стигналъ
до мѣстото, дето наистина намѣрилъ
художника. Двамата се погледнали про-
дължително безъ да си продуматъ, а
после свели погледи къмъ каменното
лице. Тѣмко младежътъ искалъ да каже
на художника, че прилича на скалата,
оня казалъ: „Знаете ли, момко, че всѣ-
ка черта отъ това каменно лице при-
лича на вашитъ“. И наистина, момкътъ
който наблюдавалъ винаги скалата се
стараелъ да наподобява на нея. Той ви-
наги вършелъ добри дѣла, защото не-
говия идеалъ билъ: „Азъ мога и трѣб-
ва да стана добъръ човѣкъ“. Той ни-
кога не се отклонилъ отъ него и най-
после сполучилъ. Станалъ поетъ и дея-
теленъ гражданинъ, затова и всички го
обичали и почитали.

Преразказала отъ английски
Агнеса Златева
IV кл. Ам. пансионъ
Ловечъ

42. СЪНЪ

Азъ и Петьо
сме другари
но туй, хлапе,
ме удари

Но, о, чудо,
какво стана?
нѣкой нѣжно
ме обхвана.

Викнахъ съ болка:
— Ше ти кажа!
Дигнахъ блока
да го смажа.

Дигамъ погледъ
мама зърнахъ:
гузень, на смѣхъ
азъ обърнахъ:

— Ахъ ти, Петьо,
какво правишъ?
Момче, лошо
ти се славишъ!

Данаилъ Желязковъ
IV отд. с. Камено, Бургаско

43. АРТИСТЪ

По баща и майка
съмъ ловджийско куче,
но на ловъ не ходя —
на друго се уча.

Имамъ роля важна —
прочуто да стана.
Спомнете си за менъ
нѣщо отъ екрана.

На филми играя
вѣнъ и вѣвъ палата.
Първенецъ съмъ, имамъ
тлѣстичка заплата.

За тазъ роль паритъ
влизатъ вчужда каса...
За менъ се отрежда
по метъръ колбаса.

Тинтиръ-Минтиръ

Излѣзе първата книжка отъ
„Весела библиотека Пж-
тека“ — ЧАРЛИ ЧАПЛИНЪ
въ Дивотино отъ Калина
Малина съ десетъ картини отъ
известния художникъ Илия
Бешковъ и се изпрати без-
платно като премия на всички
абонати на в-къ „Пжтека“. Мал-
ки пжтековци по-бързайте, да
се запишете за абонати и вед-
нага ще получите тази забавна
книжка.